

Proloog

Östergötland, pühapäev, 25. juuli

[Toas]

Ma ei kavatse sind tappa, mu suveingel.

Sa lihtsalt sünnid uuesti.

Sinust saab uuesti süütu. Kogu ajaloo mustus kaob, aeg pettub iseendas ja kõik, mis oli hea, valitseb üksinda.

Või siis tapan ma su tõepoolest. Tapan su, et armastus saaks uuesti targata.

Ma üritasin mitte tappa, aga siis oli taassünd võimatu, põrm jäi alles, viibis kangekaelselt materia juures ning kogu see alatus vibreeris nagu kuum must tõuk minu ja sinu sees.

Nukkunud kurjus. Puruksrebitud aeg.

Ma proovisin mitut moodi, üritasin, aga ei jõudnud kohale.

Ma küürisin, pesin ja hoolitsesin.

Teie, minu suveinglid. Te nägite lumevärvi kombitsaid, rabelevaid ämblikujalgu ja küülikukäppasid.

Ma valvasin teid, kogusin teid kokku ja võtsin endale.

Olen nüüd kohal.

Ta istub diivanil.

Tema kõhuõõs on avatud ja põrandale vingerdavad mustad pärlendavad ussid.

Kas sa näed teda?

Nüüd ei saa ta enam halba teha ega öelda, et sa tahad ning julged tagasi tulla. Tammelaudad ei krigise enam kunagi ja kunagi enam ei pane alkoholiaurud õhku ängistusest hõõguma.

Maailm põleb sel suvel.

Puud muutuvad mustadeks kiratsevateks skulptuurideks, meie ebaõnnestumiste monumentideks. Me oleme suutmatud teineteist armastama, mõistma, et moodustame osa teineteisest.

Me oleme ühesugused, sarnased, tuli ja mina. Hävitame, et elu saaks uuesti alata.

Keegi on püüdnud kinni rästikud, visanud nad lahtisesse naftavaati, valanud peale bensiini ja nad põlema pannud.

Need tummad loomad vingerdavad leekides ning üritavad valu käest pääseda.

Jäta vingerdamine, väike tüdruk.

Sõitsin kõigest paar tundi tagasi siit hõõguvast metsast mööda. Kuulsin sind vastu autouust tagumas, valmis välja tulema, tagasi, puhas ja vaba kellegi teise süüst.

Ta arvas, et teab minu kohta midagi.

Nii mõttetu.

Aga ära kardada. Sest sa ju kardad ikka veel.

Sest nii see on – mitte ükski inimene ei suuda elada hirmus, ilma usalduseta. Surm on karistus sellele, kes röövib kelleltki võime usaldada.

Selle usalduse naabriks on armastus ning seega surm ja need valged ämblikujalad. Me vajasime sind, hoolimata sellest, mida sa tegid, hoolimata sellest. Sa omasid meie maailma. Me ei saanud kõrvale astuda, kuigi vaid seda me tahtsime, ja mõnikord tulime sinu juurde, kuna meil polnud teist valikut. See on mind jälitanud,

pealesunnitud pimeduse otsimine. Tean nüüd, et ma ei saa kunagi valida muud peale enesevigastamise.

Aga kui sina uuesti sünnid, kaob see needus.

Varsti on kõik möödas.

Kõik saab selgeks ja puhtaks.

Valgeks ja heledaks.

Sa ei tunne endas mitte midagi, täpselt nii, nagu me tegime.

Sa värised ja roomad põrandal.

Aga ära karda.

Vaid armastus peab uuesti sündima. Süütus.

Ja siis sõidame jalgrattaga piki kanali kõrget kallast, suvel, mis kestab igavesti.

ESIMENE OSA
TAASSÜNDINUD
ARMASTUS

1

Neljapäev, 15. juuli

Mis seal kõmiseb? Müriseb?

Mis tahab välja pääseda?

See on saabuv vihm. Äike. Viimaks ometi natuke vett maapinnal.

Kuid Malin Fors teab täpsemalt. Selle suve kuumus ei paku vähimatki armu. See on otsustanud maapinnast elu välja imeda ja vihm viibib senini.

Pubikülastajate pomina taustal kuuleb Malin ventilaatori surinat, justkui oleks see kõuekõma, mis protestib pikkades pingelistes vahe-
tustes töötamise vastu. Selle vastu, et sel suvel polegi ületöötamisel otsa ega äärt. Kogu masinavärk näib järele andvat, nagisedes ja öeldes: „Aitab, aitab, aitab. Te peate kuumust kannatama või seda õllega leevendama. Isegi masinal ei jätku jaksu igaveseks.”

Kas on aeg koju minna?

Ta istub üksi baarileti taga. Kolmapäevast on saanud neljapäev ja kell on varsti pool kaks läbi. Pull & Bear on suvi läbi lahti, kümme-
kond laudade taga istuvat inimest on kolinud siia välikohviku piinava kuumuse käest, põgenenud sellesse jahedasse paradiisi.

Pudelid riulitel peeglite ees.

Tekiila. Vaadiolu. Kas tellin kuus või kaheksa *cl-i*?

Vaht klaasil ja ülevoolanud õlu. Suitsuvabas õhus on tunda higi ja mahaloksunud alkoholi hapukat lõhna.

Ta näeb oma nägu lugematute eri nurkade alt baari peeglites virvendamas, see peegeldub üha uuesti nii tema ees olevas kui ka seljataga rohelise nahkdiivani kohal rippuvas peeglis.

Tuhat peegeldust, aga ikka üks ja sama. Kergelt päevitunud nägu, blond paažisoeng suvekuumuse tõttu selgete põsesarnade kohal tavapärasest lühemaks lõigatud.

Kui film telekas lõppes, oli Malin pubisse läinud. Mingi prantsuse film ühest mittetoimivast perekonnast, kus öde viimaks kõigi elutee lõpetas. Psühholoogiline realism, oli filmi tutvustaja öelnud, ja see võib tõesti paika pidada, kuigi inimeste elu ei ole tavaliselt nii arusaadavalt seletatav nagu selles filmis.

Korter oli tundunud liiga tühi ja ta polnud magamiseks piisavalt väsinud. Siiski oli ta sedavõrd ärkvel, et tunda seintest õhkuvat üksindust pea samamoodi, nagu tundis higi pluusi all mööda selga alla nirisevat. Elutoa liiga kulunud tapeedid; köögi IKEA-kell, kust ühel maipäeval oli järsku kadunud sekundiosuti; nürid noad, mis oleks vaja taas ihuda nii teravaks, et need näppu lõikaksid; kõik Tove raamatud raamaturiulites, hiljutised ostud kolmandas riiulis. Keerulised pealkirjad ükskõik kellele, ebatõenäoliselt rasked aga neljateistaastasele.

„Omadusteta mees”. „Buddenbrookid”. „Tõusude ja mõõnade prints”.

Halloo, Tove? Marian Keyes kutsub.

Lugemine.

Lõputult parem kui palju muud, millega üks neljateistaastane võiks tegelda.

Malin rüügab õlut.

Ei tunne veel väsimust.

Kuid üksi? Või midagi muud?

Suvine vaikus politseijaoskonnas, mitte ühtegi ülesannet, mis oleks teda väsitanud või kaasa haaranud. Ta oli terve päeva soovinud, et midagi juhtuks.

Kuid midagi polnud juhtunud.

Ei ühtki surnukeha. Ei ühtki teadmata kadunut. Mitte ühtegi suvist vägistamist. Mitte midagi tähelepanuväärset, kui välja arvata leitsak ja Tjällmo metsatulekahju, mida ei suutnud miski peatada. Iga päev neelas tuli hektarite kaupa korralikku metsamaad.

Ta mõtleb täistuuridel töötavale tuletõrjebrigaadile. Kõigile vabatahtlikele. Paarile politseiautole, mis on tulnud liiklust reguleerima, kuid talle ja ta kolleegile, Zeke Martinssonile ei tähenda see tegevust. Kui tuul metsa poolt puhub, tunneb ta tulekahjusuitsu lõhna. Seda oligi oodata. Kuna kogu Linköpingit ümbritseb nii ööl kui ka päeval põrgukuumus, soojad lõunatuuled on kandunud riigi lõunaosa kohale, justkui maastiku külge klammerdudes.

Kõigi aegade kõige soojem suvi.

Meeste mälus. Ja naiste mälus.

Malin rüüpub veel õlut. Kibe maitse ja jahedus leevendavad kehasse talletunud soojust.

Linn on higine, päevasel ajal seepiamatt, ja halli tooni. Linköping on inimtühi. Linna on jäänud vaid need, kes peavad töötama või kellel on raha otsas või need, kellel pole võimalik maale peituda. Enamik üliõpilasi on koju sõitnud. Tänavad on keset päeva kummituslikult tühjad, poed on avatud üksnes seetõttu, et peavad lahti olema – eriti nüüd, mil on leitud suvine asendustööjõud. Majandus õitseb vaid ühes kohas, Bosse jäätisebaaris Hospitalsgatanil, kus müüakse seinas olevast luugist kodus valmistatud jäätist.